

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL . . .

50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT

10 »

AFERS MUNICIPALS

¿Ha de tornar al Municipi la minoría republicana?

Quant la minoría republicana va retirar-se del municipi, fent ostensiu un gest de dignitat ciutadana, la opinió pública, la veritable opinió pública, va tenir un ferm aplaudiment per a els regidors republicans que sabien defensar enèrgicament la seva dignitat, trepitjada per un empleat poc escrupulós i burlada per una majoria que posa el seu criteri als peus dels que es vanten d'esser persones influents.

Emprò val a dir la veritat. Tots aquells aplaudiments de la opinió pública, esdevenen censures per a els regidors republicans per deixar abandonats, en mans d'uns quants bords d'ideals redemptors, els interessos del poble. Nosaltres, que també varem aplaudir aquella retirada momentània, i que amb tot i esser enemics de que aquella retirada tingués caracter de perpetuitat hem callat sempre per a respectar el criteri dels regidors republicans, avui ens volem fer ressò de la opinió pública; i si es fes una enquesta per a saber la opinió dels electors demòcrates, nosaltres votariem perquè els regidors republicans tornessin al municipi a continuar la tasca que tan bellament havien començat. Y si no tinguessim altra raó que oposar, diriem que les retirades de les minories dels afers municipals les hem tingudes sempre per anti-constitucionals i anti-polítiques.

Precisament la llei dona dret a les minories a intervenir als afers públics, no perquè les minories puguin o deguin imposar-se, sino perquè tots els interessos de la ciutat, per opositors que siguin, tinguin una veritable representació.

¿Y quina representació tenen, doncs, els veritables interessos del poble, sense la intervenció dels regidors republicans en el Municipi? ¿Y és humà, és just, és constitucional, és política, deixar abandonats aquests interessos? Nosaltres, francament, creíem que no.

Se'n objectarà que la representació de la minoría republicana en el Municipi és nul-la, perquè la majoria aclaparadora, valgunt-se de la força del número, no accepta cap proposició, ni cap modificació, ni cap reforma, que neixi de la minoria. Emprò, això, al nostre entendre, no és cap raó per

a que la nostra minoria estigui allunyada de la brega del Municipi. Precisament la tasca de la minoria és fiscalitzar tots, absolutament tots els actes de la majoria; posar de manifest la seva administració absorvent, les seves deficiències, els seus ideals xòrcs envers el progrés de la ciutat. I si, altrement, la majoria vol ésser la única responsable del govern de la ciutat, que ho sigui. Així no caurá mai cap responsabilitat sobre la minoria i tindrà el camí més planer per a posar de relleu la seva honrada actuació.

Estem en la nostra ciutat mancats de tots els serveis públics que demana una població com la nostra: no tenim enllumenat, no tenim higiene, no tenim empedrats. Els pocs serveis que tenim, son tan deficientes, que ens enrogeixen la cara de vergonya. Lo únic que s'ha donat com a bó en honor de la majoria, és el tan bombejat assumpte de les aigües, i encara molt ens temem que ens costarà un ull de la cara i no tindrem aigües i farem el ridicol.

Tot això la minoria republicana ho ha de posar en clar i ho ha de posar ben bé de relleu, perquè el poble ho sàpiga i exigeixi responsabilitats a tots els culpables. Ha de fer, altrement, una guerra afrosa a aquesta extensió iníqua que s'ha donat a l'impost sobre els llouers, que és, indirectament, una punyalada a mort a la suspensió dels consums.

Ja veieu, doncs, si n'hi té de feina a fer en el Municipi la minoria republicana. Per a començar-la a fer sempre és hora. Sempre hi ha un moment d'oportunitat.

A la brega, doncs, i qui més hi sàpiga, que més hi digui.

Acciones y acciones

A tal extremo ha llegado la inmoralidad en este desdichado país de chulos, frailes y gobernantes mineros, que es imposible andar por esas calles sin llevar constantemente aplicado en las narices un frasco de esencia.

Eso que se ha dado en llamar aventura de Marruecos nos ha resultado una cosa tan sin ventura que ya no hay un solo español, de los que no estén interesados en los escandalosos agios y sucios negociejos que por allí se perpetran, que no abomine, mil

veces por minuto, de la penetración pacífica en territorio rifeño y en bolsillo hispano.

Marcelino Domingo, el diputado de los sin amparo, el bravo defensor de los expliados, el implacable fustigador de los malabaristas políticos que nos deshonran, ha tenido el valor cívico necesario para desenmascarar a los inaprensivos logreros que tan descaradamente mercadean con la sangre y el dinero de sus infelices compatriotas, empañando, con su equívoca conducta, el brillo de instituciones que tan obligados están a conservar.

En uno de los magníficos artículos publicados por el batallador diputado a Cortes por Tortosa, se exponían a la vergüenza pública gran número de negocios feos y escandalosos llevados a cabo por algunos señores que allá en tierras de África parece que se obstinan en desacreditar el buen nombre del país que les paga y les tiene encomendada la honrosa misión de defenderla y enaltecerla.

Aquella relación era un verdadero catálogo de inmoralidades y chanchullos, una completa exposición de cada ofrecida al público por unos cuantos tipos que se mean de España y se rifan a los españoles como si tal cosa.

Una de las cositas que se han hecho públicas es que el comandante D. Cándido Lovera, director de «El Telegrama del Riff» había recibido de la Compañía explotadora de cierto negocio tal vez no muy limpio, treinta o cuarenta, o no sé cuantos miles de duros en acciones, así de guagua.

Dicho señor Cándido que, por lo visto no tiene de tal más que el nombre, no ha creído prudente llevar a los tribunales de justicia al articulista, ni vemos que haya en ningún sitio desmentido documentalmente el asunto de los miles del ala. Ha hecho otra cosa; se ha sentido farruco y, a ciencia y paciencia del Código criminal, ha enviado padrinos al hombre honrado que no cruzará su espada con la de un individuo que está bajo la acusación de tamaña enormidad.

Absortos al ver como resuelven algunos hombres estas cuestiones llamadas de honor y en vista de la quijotesca y delictiva determinación del militar-escritor-accionista, nos hemos asomado al diccionario para ver como nos descifraba la voz honor. Y he aquí que, gramaticalmente, está en su derecho el señor Lovera al desafiar a Domingo. Dice así:

«*Honor*.—Gloria o buena reputación que sigue a la virtud, al mérito o a las acciones heróicas, etc., etc.»

«Lo ven ustedes? A las acciones heróicas. ¿Y quién nos dice que no son heróicas las acciones del accionista, comandante y periodista, D. Cándido Lovera?»

Nosotros le recomendamos a Marcelino Domingo que les presente a esos señores padrinos su fe de soltería y les convenza de

que no tiene ningún hijo que bautizar y si insisten en la leche del honor que los denuncie bonitamente ante el Juzgado de guardia por instigadores al homicidio. No sea que lo que busquen es que no hable en el Parlamento, pasando así como una seda el presupuesto de Marruecos.

Y, puestos a dar consejos, le advertimos al paladín de las acciones de marras que lo que ha de hacer para dejar en buen lugar su honor, es demostrar claramente que se le ha calumniado. Pero si tantos deseos tiene de demostrar su valor (que hoy por hoy se le supone), bien cerca está; salga al campo, al frente de los soldados españoles y emplee contra los cabillos la espada que le entregó la patria para su defensa y que hoy duerme ociosa en su vaina junto a la Caja de caudales de la Compañía que le dió el momio.

F. MOLINER SALCEDO.

Reconstituir! Què?

Reconstitució! L'eterna paradoxa imposant-se una vegada més a tot sentit recte, comprenedor dels problemes que existeixen per a resoldre a Espanya, que entenen que no poden solucionar-se els conflictes creats per les equivocacions governamentals sinó d'altra manera que canviant les coses radicalment, veu tergiversades les qüestions i presentant-les fora del sentit exacte i intentant reconstituir al país amb uns projectes que no poden tenir efecte per impossibilitar-ho els mateixos que deuen aplicar-los.

Així, doncs, com és possible es pugui reconstituir? Si aquí lo que falta és construir, però no lo que no pugui sostenir-se, que és lo existent, sinó construir una cosa sólida que pugui sense entebancs emprendre l'obra de formar una societat perfecta, per a que ella sola es basti per a governar-se independentment d'un Estat que amb els seus desacerts pugui embassar-la i corrompre-la.

Es pot reconstituir lo imperfectament construit sobre segurs fonaments; però lo mal construit sobre l'arena no pot perpetuar-se, adobant-ho continuament; ans al contrari, deu destruir-se, abans de que tinguin de lamentar-se deplorables trastorns.

Així és la nostra Hisenda, així és la nostra Administració, així és el nostre Estat. Tot descansa sobre l'arena. I amb aquests puntals s'ha presentat un programa de reconstitució, que no pot implantar-se per no permetre-ho l'estat del país. Perque si avui la nostra caótica administració no reuneix suficients qualitats per a administrar un poble, què faria demà que s'hi introduís en ella una serie de modificacions per a canviar la seva manera d'ésser? La desorientació d'avui fora la confusió de demà i així, seria possible anar bé? Canviant l'organisme, canviant els homes, no podríen esperar-se altres resultats?

Però no; segueix l'obstinació en volquer reconstituir al país. No donant facilitats per a cultivar la terra, s'evitará que la gent emigrí? Sense augmentar els jornals dels explotats obrers, s'evitará que sofreixin fam? Sense procurar l'abaratiment de les subsistències, es retornará la pau a les intranquil·les llars? Ni es donen facilitats per al treball, ni el treball que es fa és ben retribuit, ni els queviures s'abaraten. Quins altres efectes poden esperar-se de la reconstitució sinó aquests? I si els efectes que produeix son oposats an aquests, ¿cómo se reconstitueix?

Però no, es tracta de reconstituir l'Hisenda

espanyola, com? Recargant els impostos existents i creant-ne de nous; no procurant que lo que es tributa dongui els resultats calculats, no procurant que lo que es recaudi pugui arribar íntegre a l'Estat, no fent que l'escrupulositat sigui cuiraça dels recaudadors administratius. Res d'aixó. Es regoneix que a tot arreu impera el vandalisme, però no es mira d'estingir-lo; no passa pel cap dels directors de l'organisme que sense un essencial canvi, és impossible curar el mal, i que subsistint és impossible aixugar el deficit.

Però entenguï's bé, reconstituir l'Hisenda, no el país. I es reconstituint primer el país com podríà reconstituir-se després l'Hisenda. I si aixó no es fa, que no pot fer-se, pot parlar-se de reconstitució?

Si tot és mort, com pot reformar-se lo extingit? No val més enterrar-ho?

I davant d'aixó, ¿quina confiança pot tenir-se en els homes que tals plans intencen tirar endavant? Cap. Per aquest camí va a crear-se una situació desesperada; i tals propòsits tan sols poden ésser deguts a una mala intenció.

I aquests, declarats insolvents pels que estant obligats a defensar-los son els que fabriquen lleis sense comptar si tindrán la suficient força moral per a saber-les imposar, i si ells moralment estan desacreditats, com pot acceptar-se lo que d'ells pervingui? I aquest desordre governamental, pot aguantar-se?

Encara que els governants pregonin contínuament que sols s'inspiren en el patriotisme, en la bona voluntat i en el bé general, és impossible que puguin ésser creguts, ja que com deia Mirabeau, per a ésser noble es necessiten dues coses: primera, que un ho digui i segona, que els demés ho creguin. I aquí, malgrat dir-ho ells, ningú ho creu, perquè tothom sab que els governants espanyols viuen en mig de negocis il·licits i de trafiquetes repugnantes.

I a ells és a qui dirigeix la vista el país, cercant la salvació, i si ells no poden donar-li, ¿qui li donarà?

El país calla, demostrant la seva culpabilitat en aquests actes dels homes que el representen i què no es considera potent per a anular-los.

R.

Antonio Maceo

El ocho de Diciembre de 1896 cayó bajo el plomo de los descendientes de Velázquez y Hernán Cortés, luchando por la libertad de su patria, este heroico caudillo de la independencia cubana.

Hombre de color, tenía el alma más blanca que la túnica de los pontífices romanos que, titulándose vicarios en la Tierra de un Dios de paz y amor, no han dejado, ni una vez, de bendecir con su semidivina aunque pecadora diestra, las banderas opresoras y las armas homicidas cuando eran empuñadas para ahogar el grito de libertad que, siguiendo el ejemplo del Mártir del Gólgota, han lanzado en todo tiempo los pueblos dignos.

Individuo de una raza desde antiguo oprimida y siempre despreciada, venida a la vida, por la suprema voluntad del Creador, en idénticas condiciones físicas, en las mismas cualidades morales y con iguales aptitudes intelectuales, que las demás, pugnó, durante su gloriosa existencia, por la liberación de su pueblo y la reivindicación de sus compatriotas, dando por estas santas

causas el inapreciable tesoro de su preciosísima sangre.

Su alma de niño, encerrada en su cuerpo de león, era tan pura ¿qué digo? más pura que la de aquella María cuya embrollada historia de concepción sin mácula festejaba el mundo católico el día que el héroe cubano traspasó los umbrales de la eternidad nimbada su heroica cabeza por la inextinguible luz que enciende la Humanidad a sus mártires.

Maceo no hubiese huído a Egipto aunque le persiguiesen cien Herodes; su recta conciencia le hubiese maldecido el degüello de tantos miles de tiernos e inocentes infantes que pagaron con sus inocentes vidas la abominable cobardía del casto carpintero y su joven esposa.

Dura resultó para los libertadores de Cuba la triste jornada de Punta Brava. Junto al yerto cadáver de Maceo quedaron muchos más y entre ellos el del joven y valeroso Francisco Gómez, hijo del generalísimo de los ejércitos cubanos. Oid, a propósito de este sangriento suceso lo que dice un padre dolorido a un periodista español, traidor más tarde a la libertad y a la república:

Los Barracones, febrero 15 de 1897.

Sr. D. Luis Morote, corresponsal del periódico «El Liberal» de Madrid.

Al separarse usted de mi presencia le debo una explicación por lo mismo que usted escribe para un periódico que condena y pide se ahoguen en sangre nuestras más justas aspiraciones.

Yo no puedo ser sanguinario; para eso se opone mi temperamento de meditación y sin embargo, confieso a usted con la sinceridad de hombre honrado, que he sentido que por circunstancias especiales, no haya debido el Consejo de Guerra que conocía de su extraña osadía dictar sentencia de muerte contra usted, ejecutándose así en estos campos tan empapados de sangre cubana, un acto de verdadera justicia y decoro nacional.

Yo he sentido por eso y lo siento también (y se lo digo a usted sin reparos) porque tengo necesidad natural de derramar sangre española, para curarme del dolor que me ha causado la que se derramó en Punta Brava.

El machetazo de Francisco Gómez en Punta Brava, eso no se puede olvidar nunca en Cuba ni en Puerto-Rico, no se olvidará jamás en Santo Domingo y quizás no se olvide en otras partes de América.

Los fallos de la opinión ante la Historia, las más de las veces son irrebatibles. El machetazo para rematar los héroes caídos en Punta Brava, como caen los hombres, no puede olvidarlos nunca ni perdonarlos jamás, el que ha perdonado miles de prisioneros españoles y curado cientos de heridos.

Y decide a vuestra reina (hombre gobernado por mujer) y a la esposa del asesino Cirujeda, que no obstante el contraste doloroso y triste que se ha ofrecido al mundo con sus alegres coloquios y el dolor y las lágrimas de Bernarda Toro de Gómez, quizás la América pueda tolerar eso sin censurarlo, porque está acostumbrada a verlo en España desde los tiempos de Colón, los Ovando y los Bobadillas.

Mientras tanto márchese usted para España lleno de placer por haber palpado la ruina de la infeliz Cuba y haber hundido sus piés en los charcos de sangre de inocente gente cubana; y cuando usted reciba el precio pagado de su visita, no olvide que aquí seguimos peleando por la libertad y que la justicia que baja de lo alto, hará

terminar esta lucha sangrienta y cruel que España sostiene para su deshonra y ruina.—Máximo Gómez.

Este grito desgarrador, salido de lo más hondo del corazón de un padre desconsolado ante el cadáver de su hijo inmolado en aras de la independencia patria; esta catilinaria escupida al rostro de los patrioteros de fines de siglo por aquel salvador de la isla de Cuba, no pudo menos de hallar eco entre los hombres de buena voluntad del mundo entero, entre los que, al mezquino interés de las antiguas y absorbentes monarquías, oponían las elevadas concepciones de las naciones libres, gobernadas por sus propios hijos, sin ingerencia alguna de poderes extraños y opresores, que convertían en patriótica la labor usurpadora de largas generaciones de colonizadores que, con su innoble y torpe proceder, habían logrado hacer odioso en todo el orbe el nombre de España.

Y no es que estemos conformes con el dictado de asesino prodigado por Máximo Gómez al entonces comandante Cirujeda. De sobra nos consta que el referido militar ignoraba en absoluto que Antonio Maceo anduviese por aquellos parajes. De saberlo, es muy probable que a estas horas aún galoparía furiosamente para alejarse del bravo caudillo cubano.

Descansen en paz los huesos del valiente general *moreno*; descansen en paz aunque perforados por la incógnita bala de un ignorado soldadito español. Cuba ya es independiente y libre, gracias a la sangre de sus hijos.

También ahora descansan por los cafés de Melilla muchos defensores del honor hispano, sin peligro a que el sol africano les tueste su delicada epidermis y mucho menos de que se la perforen los *pacos* que tantos claros producen entre los hijos del pueblo.

F. M. S.

ANANT PEL MÓN

ELS SOLDATS DEL REI

Altra vegada Grecia és el lloc on les mirades mundials que contemplen el pas d'aquesta guerra, se concentren, i procuren d'escudriñar en el més recóndit de la seva política un fet o altre que vingui a treure la dubtosa situació en que s'ha collocat davant el conflicte europeu. I aquest fet existeix des de l'atentat d'Atenes, efectuat pels servistes grecs contra els soldats de la

«Entente». I serà potser ara que la situació aquesta s'klärirà per quant les nacions aliades deixaran la política passiva, purament esguardadora dels aconteixements que en aquell poble s'hi desenrotllen per els dos sentiments que el mouen dintre l'òrbita de foc de la guerra, i que son a favor l'un de la «Entente», i a la banda dels Imperis Centrals l'altre. L'exteriorització d'aquests sentiments ha portat l'instauració d'un Govern provisional al cap del qual hi ha En Venizelos, veritable ciutadà representant de l'espiritu del poble, i a l'altre, l'oficial, presidit per En Lambros, ha d'ajupir-se als mandats del rei Constantí, que obeint a unes lleis de sang, s'ha posat enfront dels seus súbdits francament declarats a favor dels enemics dels germànics. Els seguidors de la política del rei se demostra que son no més els militars prussianitzats, les soflames dels quals pot que siguin els motius que hagin induït als reservistes cridats per les circumstàncies anòmals del país, a agredir, baixament, als marins d'uns vaixells de guerra.

S'ha dit que aquest fet no era més que la explosió d'un poble vexat per l'invasor. Però aquesta llògica germanófila no ha sapigut veure que els búlgars han invadit territori grec i inclús els ha sigut entregat material de guerra, i si així als aliats se'ls hi ha fet entrega espontània de vaixells de guerra ha sigut per quant això responia a una conciència del poble que aprovava unànimament la seva causa. Mai, però, aquesta invasió de les armes aliades més aviat diplomàtica que belicosa, ha tingut les conseqüències que la invasió germanica a Bèlgica i que la austriaca a Serbia, portant arreu la devastació i la mort. I en paga d'aquesta generositat, els soldats, no ja els ciutadans, del rei Constantí responen d'una manera vil i insitada. Nous fets suscitarán a Grecia aquests fets passats, però serán ja completament clars i decisius.

TROTTER.

El plet de les subsistencies

Des del moment en que les masses populares, les més perjudicades per l'augment ominós de les subsistencies, s'han posat en peu de lluita per a recabar dels poders públics la necessaria intervenció per a que aquest augment sigui convenientment aturat i per a que els acaparadors no segueixin enriquint-se a espalles del poble, que el govern ha dictat unes mides amb més bona

intenció que fi pràctic, amb el prurit d'ateniar per endavant la lluita que pressenteixen se generalitzarà dintre poc i a la vegada per a que no es digui que el govern està inactiu davant el conflicte, ben paorós per cert, que s'apropa. Així, fa pocs dies, varem veure fixat el següent bándol, qual part dispositiva diu així:

«Que tots quants posseeixin substàncies alimentícies i primeres matèries amagatzemades a què es refereixen els articles 8 i 9 de dita disposició reglamentaria, deuen presentar dintre el terme de 24 hores davant d'aquesta Arcaldia relació jurada expressiva de les quantitats exactes, d'unes i altres que conserven en el seu poder.

Així mateix i als efectes de lo previngut en l'article 22 del Reglament esmentat, deuen també els posseidors de manteniments i primeres matèries donar compte a aquesta propria Arcaldia de les entrades i sortides que de les mateixes ocorrín.

La infracció de lo ordenat en la Llei i Reglament de Subsistencies, i d'una manera especial la no presentació de la relació jurada a que s'ha fet referencia, serà castigada amb multa de 500 a 5.000 pessetes, sense perjudici de la responsabilitat penal en què pugui haver-se incorregut en virtut de reincidència. Ademés, qui deixi de presentar la referida relació jurada, podrà ser objecte d'un registre per a conéixer, per aquest medi, les mercancies existents en son poder».

Que és lograrà amb això? No ho sabem. Lo que si presumim és que ni s'abaixaran les subsistencies ni el govern procedirà amb l'energia deguda, si les masses populars no porten a un terme decissiu la seva justa protesta.

LO QUE COBRA LA CASA REIAL

(segons el pressupost per a 1917)

	Pessetes
Don Alfons	7.000.000
Donya Victoria	450.000
Príncep d'Asturies	500.000
Infant Don Jaume	150.000
Infanta Donya Beatriu	150.000
Infanta Donya Isabel	250.000
Infanta Donya María de la Pau	150.000
Infanta Donya María Eularia	150.000
Reina Donya María Cristina	250.000
Sumen ptes.	9.050.000

Antigua Casa VILA □ Lacy, 108

Gabans a 40 ptes.

Gran assortit de GABANS de diferents models, i colors d'última novetat, al preu únic de 40 ptes.

Gènero fabricat a Sabadell

Confecció esmeradíssima

No compreu GABANS sens abans visitar aquesta casa que és la que pot oferir-los més superiors al preu de

40 pessetes

Nadal del voluntari català

El "Comitè de germanor amb els Voluntaris Catalans" quina idealitat humanitària i patriòtica és prou evident per a fer-ne l'elogi que es mereix, ha organitzat enguany el *Nadal del Voluntari Català* que consistirà amb l'enviú dels tradicionals turrons, cigars, vi bò, roba, llibres, etc., als nostres germans que lluiten per la llibertat dels homes i dels pobles.

Aquesta hermosa iniciativa ha sigut acollida amb entusiasme per nostre poble i són moltes les llistes de inscripció omplenades fins avui.

Seria un ostensible mancament el que tots nosaltres, homes aimants de la llibertat i admiradors de tots aquells qui es llencen heroicament i sense imposicions ni mires egoistes a les bregues que enclouen pregonament un reflex de idealitat, i és per això que donem avui la veu per a que vingui a nosaltres el record de aquests nostres compatriotes que lluiten en les planes immenses on té lloc la magna tragedia europea els quals amb el seu gest desmenteixen la covardia neutralista d'aquesta Espanya immoral, desgovernada i podrida.

Per a fer patent aquesta nostra simpatia queden obertes al públic unes llistes de subscripció les quals se troben a disposició de tots aquells qui és trobin animats de nostres mateixos sentiments, les quals seran enviades juntament amb els donatius als camps de batalla com un present, on trobarán unes firmes que seran un consol i una alentació més en el seu gloriós combatre.

Es reben donatius en la nostra Redacció.

Sessió de l'Ajuntament

S'obre la corresponent a la present setmana amb la assistència dels regidors que componen la minoria republicana, qual presència es deu al dictamen de la comissió d'Hisenda referent a la justa i razonada proposició firmada per els nostres correligionaris Martí, Llagostera i Vilatobà, ja publicada en nostre número del dia 25 del prop passat, en que es demana s'eximeixi de l'impost d'inquilinat a les cases inferiors de 250 pessetes anyals de lloguer. Posat a discussió el mateix, senyor Grieria demana quedí vuit dies més sobre la taula.

Després s'aproven varis dictamens d'ordre interior i al donar-se compte d'un de la comissió de Foment en el que proposa l'arrendament d'una caballeria per el cos de bombers, demana la paraula el senyor Llagostera, posant de manifest l'abús ja inveterat en aquesta majoria, de proveir tots els serveis, mediante arrendament, en lloc de concurs, com tindrien d'ésser tots els serveis, ja que al no fer-se així, moltes vegades dona lloc a certs favoritismes.

Després de no sapiguer que contestar el senyor Moragas, davant de les manifestacions raonades del senyor Aragay refermant encara més el criteri del senyor Llagostera, l'inconmensurable Cusidó, demana que's voti el dictamen, fent-se així, quedant aprovat per 9 vots contra 6 de la minoria republicana.

Després el sanyó Cusidó, en fa saber que un *vasino* de Sabadell ha publicat una fulla anònima titulada: "Desacuerdo Municipal"—la qual tracta del problema de l'aigua a Sabadell—la que, consideren denigrant per a tots els regidors que han presidit la comissió de Foment, de des de l'any 1912 cap aquí, els quals es reuniren i acordaren la publicació del remitit aparegut en la premsa diaria del dia 7 del corrent. Després de llegir-se el susdit remitit, pren la paraula un senyor que amb el tó que comença parlar ens creiem sentir a n'en Melquiádez Alvarez. ¡O, vana ilusió!, veiem que el sanyó Cusidó llegia una dècima en la que hi té

escrit que s'ha d'anar a Madrid per a resoldre el problema de l'aigua i altres assumptes que si no s'hi va és impossible resoldre's. Pren la paraula el senyor Aragay i comença dient que no trova gens estrany que surtin fulles anònimes i aquestes siguin cregudes per certa part d'opinió, ja que existeix una verdadera dualitat entre la majoria i el poble, que fa que's crei una grossa desconfiança en la obra vostra—dirigint-se a la majoria—perque ha vist que moltes vegades precisament s'administra contra els seus interessos, contra els interessos del que treballa, sofreix i calla, o sigui els nostres representats que en nom d'ells, avui venim aquí, o sinó ja veureu la sort que correrà el dictamen de la comissió d'Hisenda que resolt la nostra proposició.

Acaba dient:—No obstant, ja que's tracta d'un assumpte tan greu com és el de l'aigua, ofereixo el meu concurs creient aixis interpretar al mateix temps el criteri dels meus companys de minoria.

Després d'intervenir-hi altres regidors, passa la proposició d'anar a Madrid, a la comissió respectiva.

Seguidament el senyor Llagostera pregunta perque no actua la Junta de Subsistencies i prega a l'Arcalde que procuri reunir-la lo avans millor, recomanant-los hi mirin de posar fré a la puja de lloguers, lo qual fa cada dia més difícil la vida de l' obrer. En Camps promet fer-ho i s'aixeca la sessió.

Notes i Comentaris

Denuncies

Han sigut denunciats els nostres confreres, els importants diaris de Barcelona i Madrid «La Lucha» i «La Bandera Federal» per injurias al Congrés dels Diputats i al Govern.

Sentim la ensopegada.

Consell de guerra

En breu es constituirà a Tortosa el consell de guerra ordinari de plaça que ha de

veure i fallar la causa instruïda per el capitá del batalló de segona reserva número 73 don Antoni Cirera, contra el director del periòdic «El Ideal» d'aquella localitat, per la publicació d'un article titulat «Así increpaba Zarathustra», qual autor és el nostre distingit amic i col·laborador Angel Samblancat.

Noves

—Demà, diumenge, a les 4 de la tarda, tindrà lloc un ball en la espaiosa sala del Círcol Republicà Federal, executant el programa la aplaudida Banda Martinense.

Abans de començar el Ball, la Banda tocarà dues peces de concert en el Saló-café.

—Amb aquest número ajuntem integra la conferència que el distingit pedagog i amic nostre En Alban Rosell, llegí fa dues setmanes, en el Saló-café del Círcol Republicà Federal, de la qual en publicarem l'extracte i que prometrem repartir-la, complint avui la promesa.

—La societat esperantista coneuguda amb el nom d'"Esperanta Semo" que fins ara ha estat situada en un dels locals del Centre de Dependents, acaba de traslladar-se al carrer del Pedregar n.º 17 (2.º pis del Cafè Ibèric) on continuarà les seves tasques de propaganda i divulgació de l'Esperanto.

Un curs pràctic de dit idioma internacional ha sigut inaugurat en el nou establiment social des del dia 6 del corrent, i s'anirán celebrant les successives lliçons cada dimecres i dissabte, de nou a deu de la vetlla, essent-hi admesos tots els socis i no socis que es presentin per a pendre-hi part.

Imprenta Sallent.—Sant Quirze, 32.—Teléfon 520

J. Vidal Tarragó

ADVOCAT

ha establert despatx en aquesta ciutat, carrer de Gracia, 26, els diumenges de 9 a 12, continuant els dies feiners, junt amb el seu pare don J. Vidal i Valls, a Barcelona, Ronda de Sant Pere, 52, ptal.

Companyía Comercial Alcoholera, S. A.

**Anís ARLEQUIN
'PICAROL'**

Especialitat en Misteles, Moscatells
i Licors de totes classes

Dipositarí: **Josep Fitó (a) Mistos**

Sant Pere, 31 • Teléfon 660 • Sabadell